

Οι ανοιξιάτικες βροχές είχαν μαλακώσει το χώμα κι έτσι ο Ντανκ δε δυσκολεύτηκε να σκάψει τον τάφο. Διάλεξε ένα μέρος στη δυτική πλαγιά ενός χαμηλού λόφου, γιατί του γέρος του άρεσε πάντα να βλέπει το ηλιοβασίλεμα. «Άλλη μια μέρα πέρασε» έλεγε αναστενάζοντας «και ποιος ξέρει τι θα μας φέρει το αύριο, ε, Ντανκ;»

Ε, λοιπόν, το αύριο είχε φέρει βροχές που τους είχαν μουλιάσει μέχρι το κόκαλο, το μεθαύριο είχε φέρει δυνατούς ανέμους, και η παραπάνω μέρα κρύο. Μέχρι την τέταρτη μέρα ο γέρος ήταν πολύ αδύναμος για να ιππεύσει. Και τώρα ήταν νεκρός. Πριν από λίγες μόλις μέρες, καθώς προχωρούσαν έφιπποι, έλεγε ένα τραγούδι για το πώς θα πήγαιναν στο Γκάλταουν να συναντήσουν μια όμορφη κοπελιά, μόνο που, αντί για Γκάλταουν, έλεγε Άσφορντ. *Τραβάμε για το Άσφορντ, την όμορφη κυρά να δούμε, χέι χο, χέι χο*, θυμόταν σκάβοντας θλιμμένα ο Ντανκ.

Όταν η τρύπα ήταν αρκετά βαθιά, σήκωσε το κορμί του γέρου στα μπράτσα του και το κουβάλησε μέχρι εκεί. Ήταν μικρόσωμος άντρας και αδύνατος. Χωρίς το μακρύ αλυσιδωτό του πουκάμισο, το κράνος και τη ζώνη με το σπαθί, δε ζύγιζε παραπάνω από ένα σακί φύλλα. Ο Ντανκ ήταν πανύψηλος για τα δεκάξι ή δεκαεφτά του χρόνια (κανείς δεν ήξερε στα σίγουρα πόσο ακριβώς ήταν). Ήταν πιο κοντά στο δύο και δέκα παρά

στο ένα κι ενενήντα και μόλις τώρα άρχιζε να γεμίζει το κορμί του. Ο γέρος συχνά τον επαινούσε για τη δύναμή του. Πάντα ήταν γενναϊόδωρος στα παινέματα. Ήταν το μόνο που είχε να δώσει.

Τον απέθεσε στο βάθος του τάφου και στάθηκε από πάνω του για λίγο. Η μυρωδιά της βροχής γέμιζε ξανά τον αέρα και ήξερε ότι έπρεπε να γεμίσει χώμα την τρύπα πριν ξεσπάσει μπόρα, αλλά του ήταν δύσκολο να ρίξει χώμα στο κουρασμένο, γέρικο πρόσωπο. *Θα έπρεπε να υπάρχει ένας σέπτον εδώ κοντά, για να του πει καμιά προσευχή, αλλά δεν έχει παρά μονάχα εμένα.* Ο γέρος τού είχε μάθει όλα όσα ήξερε για τα σπαθιά, τις ασπίδες και τις λόγχες, αλλά ποτέ του δεν είχε καταφέρει να του μάθει να μιλάει σωστά.

«Θα σου άφηνα το σπαθί σου, αλλά στο χώμα θα σκουριάσει» είπε στο τέλος, σαν να ζητούσε συγγνώμη. «Οι θεοί θα σου δώσουν καινούργιο, φαντάζομαι. Μακάρι να μην είχες πεθάνει, κύριέ μου.» Κοντοστάθηκε, μην ξέροντας τι άλλο έπρεπε να πει. Δεν ήξερε προσευχές, όχι ολόκληρες τουλάχιστον. Ο γέρος δεν ήταν τύπος που προσευχόταν. «Ήσουν αληθινός ιππότης και ποτέ δε με χτύπησες χωρίς να το αξίζω» κατάφερε να πει τελικά «εκτός από εκείνη τη φορά στο Μείντενπουλ. Ο παραγιός του πανδοχέα είχε φάει την πίτα της χήρας, σ' το είχα πει. Δεν έχει σημασία πια. Οι θεοί να σε φυλάνε, αφέντη.» Κλότσησε λίγο χώμα στο λάκκο κι ύστερα άρχισε να τον γεμίζει μεθοδικά, χωρίς να κοιτάζει καθόλου αυτό που κειτόταν στον πάτο του. *Έζησε πολύ, σκεφτόταν ο Ντανκ. Πρέπει να ήταν πιο κοντά στα εξήντα παρά στα πενήντα, και πόσοι μπορούν να πουν το ίδιο;* Τουλάχιστον είχε ζήσει αρκετά για να δει μια ακόμα άνοιξη.

Όσο εκείνος τάιζε τα άλογα, ο ήλιος τραβούσε δυτικά. Ήταν τρία: το δικό του με τη βαθουλωτή ράχη, το ελαφρύ άλογο ιππασίας του γέρου κι ο Κεραυνός, το πολεμικό του άλογο – που το καβαλούσε μόνο στους ιπποτικούς αγώνες και στις μάχες. Ο μεγαλόσωμος καφετής επιβήτορας δεν ήταν πια το ίδιο γοργός και δυνατός σαν άλλοτε, αλλά το μάτι του έλαμπε ακόμα και το πνεύμα του παρέμενε άγριο, ήταν το πιο πολύτιμο απόκτημα του Ντανκ. *Αν πουλούσα τον Κεραυνό και τον γέρικο Καστανό, μαζί με τις σέλες και τα χαλινάρια, θα είχα αρκετό ασήμι για να...* Ο

Ντανκ σκυθρόπιασε. Η μόνη ζωή που γνώριζε ήταν η ζωή του περιπλανώμενου ιππότη που πήγαινε καβάλα από πύργο σε πύργο υπηρετώντας μια τον έναν άρχοντα και μια τον άλλον, πολεμώντας στις μάχες τους και τρώγοντας στα αρχοντικά τους, για να ξαναπάρει κατόπιν το δρόμο του. Γίνονταν κι ιπποτικοί αγώνες μια στο τόσο, αν και λιγότερο συχνά πια, και ήξερε ότι μερικοί περιπλανώμενοι ιππότες το έριχναν στις ληστείες τους δύσκολους χειμώνες, αν και ο γέρος δεν έκανε ποτέ του τέτοια πράγματα.

Θα μπορούσα να βρω έναν καινούργιο περιπλανώμενο ιππότη, που να χρειάζεται ακόλουθο για να του φροντίζει τα ζώα και να του καθαρίζει την πανοπλία, σκέφτηκε, ή ακόμα θα μπορούσα να πάω σε κάποια πόλη, στο Λάννισπορτ ή το Κινγκς Λάντινγκ, και να καταταγώ στη φρουρά. Ή ακόμα...

Είχε στοιβάξει τα πράγματα του γέρου κάτω από μια βελανιδιά. Το πάνινο πουγκί του είχε τρία ασημένια νομίσματα με το σήμα του ελαφιού, δεκαεννιά χάλκινες δεκάρες και ένα σπασμένο στην άκρη κομμάτι γρανάτη. Όπως οι περισσότεροι περιπλανώμενοι ιππότες, το μεγαλύτερο μέρος του εγκόσμιου πλούτου του ήταν δεσμευμένο στα άλογα και στα όπλα του. Τώρα ο Ντανκ είχε έναν αλυσιδωτό θώρακα που τον είχε ξεσκουριάσει χίλιες φορές. Ένα σιδερένιο ανοιχτό κράνος με φαρδύ άνοιγμα για τη μύτη κι ένα χτύπημα στην αριστερή πλευρά. Μια ζώνη για το σπαθί από σκασμένο καφετί δέρμα και μια πολεμική σπάθα με θήκη από ξύλο και πετσιό. Ένα εγχειρίδιο, ένα ξυράφι κι ένα ακόνι. Ένα ζευγάρι περικνημίδες, ένα περιτραχήλιο κι ακόμα μια πολεμική λόγχη κοντά τρία μέτρα μακρός από βελανιδιά, με μια φονική σιδερένια αιχμή στην άκρη της, που έφερε το έμβλημα του Σερ Άρλαν του Πέννυτρη: ένα φτερωτό δισκοπότηρο, ασημί σε καφέ φόντο.

Ο Ντανκ κοίταξε την ασπίδα, μάζεψε το λουρί του σπαθιού και την ξανακοίταξε. Η ζώνη ήταν φτιαγμένη για τους κοκαλιάρικους γοφούς του γέρου. Δεν υπήρχε περίπτωση να του κάνει, όπως δε θα του έκανε και ο μακρύς αλυσιδωτός θώρακας. Έδεσε τη θήκη στην άκρη ενός κανναβένιου σκοινιού, το έκανε κόμπο γύρω από τη μέση του και τράβηξε την πολεμική σπάθα.

Η λεπίδα ήταν ίσια και βαριά, καλό ατσάλι, δουλεμένο σε κά-

στρο, με ξύλινη λαβή ντυμένη με μαλακό δέρμα, και το σφαίρωμα ήταν από μαύρη, λειασμένη και γυαλισμένη πέτρα. Έτσι απλό καθώς ήταν το σπαθί είχε μια καλή αίσθηση στο χέρι και ο Ντανκ ήξερε καλά πόσο κοφτερό ήταν – μια και το είχε δουλέψει με το ακόνι και το κερόπανο νύχτες ολόκληρες, προτού πέσει για ύπνο. *Ταιριάζει στην παλάμη μου τόσο καλά όσο και στη δική του, σκέφτηκε, και στο Ασφορντ Μέντοου γίνονται ιπποτικοί αγώνες.*

Η Φτεροπόδαρη προχωρούσε ευκολότερα από το γέρικο καστανό άλογο, αλλά ο Ντανκ ήταν ακόμα πονεμένος και κουρασμένος όταν πρόσεξε το πανδοχείο μπροστά του, ένα ψηλό κτίριο από σοβά και ξύλο, δίπλα σ' ένα ρυάκι. Το ζεστό κίτρινο φως που ξεχυνόταν από τα παράθυρά του ήταν τόσο φιλόξενο που δεν μπορούσε να το προσπεράσει. *Έχω τρία ασημένια νομίσματα, σκέφτηκε, αρκετά για ένα καλό γεύμα κι όση μπίρα αντέχω να πω.*

Καθώς ξεπέζεψε, ένα γυμνό αγόρι ξεπρόβαλε στάζοντας από το ρυάκι κι άρχισε να σκουπίζεται μ' ένα χοντρούφασμένο καφετή μανδύα. «Ο σταβλίτης είσαι;» τον ρώτησε ο Ντανκ. Το παλικαράκι δεν έμοιαζε παραπάνω από οχτώ ή εννιά χρόνων, ένα κοκαλιάρικο πλάσμα με αρρωστιάρικο πρόσωπο και γυμνά πόδια με πηχτή λάσπη μέχρι τους αστραγάλους. Τα μαλλιά του ήταν το πιο παράξενο πράγμα πάνω του. Δεν είχε καθόλου. «Θέλω να μου τρίψεις γερά το ελαφρύ άλογο. Και να τα ταΐσεις βρώμη και τα τρία. Μπορείς να τα φροντίσεις;»

Το αγόρι τον κοίταξε με θάρρος. «Μπορώ. Αν θέλω.»

Ο Ντανκ κατσούφιασε. «Αυτά εγώ δεν τα σηκώνω. Είμαι ιππότης. Θα σου το μάθω από την καλή.»

«Δε μοιάζεις με ιππότη.»

«Είναι όλοι οι ιππότες ίδιοι;»

«Όχι, αλλά δε σου μοιάζουν, κιάλας. Το σπαθόλουρό σου είναι φτιαγμένο από σκοινί.»

«Όσο σηκώνει τη θήκη μου, μου κάνει. Φρόντισε τώρα τα άλογά μου. Αν τα φροντίσεις καλά, θα κερδίσεις μια χάλκινη δεκάρα, κι αν όχι, μια γερή καρπαζιά.» Δεν περίμενε να δει πώς πήρε τα λόγια του ο σταβλίτης, αλλά έκανε μεταβολή και μπήκε σπρώχνοντας την πόρτα του πανδοχείου με τον ώμο.

Τέτοια ώρα περίμενε το πανδοχείο να είναι γεμάτο, αλλά η σάλα ήταν σχεδόν άδεια. Ένα νεαρό αρχοντόπουλο με όμορφο δαμασκηνό μανδύα κειτόταν αναίσθητο σ' ένα τραπέζι, ροχαλιζόμενος σιγανά μέσα σε μια λίμνη από χυμένο κρασί. Κατά τα άλλα, δεν υπήρχε κανείς. Ο Ντανκ κοίταξε γύρω του αβέβαια, μέχρι που μια γεροδεμένη κοντή γυναίκα ξεπρόβαλε από την κουζίνα και είπε: «Κάτσε όπου σ' αρέσει. Μπίρα θέλεις ή φαγητό;»

«Κι από τα δύο.» Ο Ντανκ τράβηξε μια καρέκλα κοντά στο παράθυρο, μακριά από τον κοιμισμένο άντρα.

«Υπάρχει καλό αρνί, ψημένο μέσα σε κρούστα από χορταρικά, και μερικές πάπιες που σκότωσε ο γιος μου. Τι προτιμάς;»

Είχε πάνω από μισό χρόνο να φάει σε πανδοχείο. «Και τα δύο.»

Η γυναίκα γέλασε. «Ε, είσαι αρκετά μεγαλόσωμος για να τα καταφέρεις.» Τράβηξε ένα μεγάλο κύπελλο μπίρα και του το έφερε στο τραπέζι. «Θα χρειαστείς και δωμάτιο για τη νύχτα;»

«Όχι.» Τίποτα δε θα ήθελε περισσότερο από ένα μαλακό αχυρένιο στρώμα και μια σκεπή πάνω από το κεφάλι του, αλλά έπρεπε να είναι προσεχτικός με τα λεφτά του. Το χώμα θα του έκανε. «Λίγο φαΐ, λίγη μπίρα, κι έφυγα για το Άσφορντ. Πόσο απέχει ακόμα;»

«Μια μέρα με το άλογο. Εκεί που ο δρόμος χωρίζει, στον καμένο μύλο, θα τραβήξεις βόρεια. Φροντίζει ο γιος μου τα άλογά σου ή το έσκασε πάλι;»

«Όχι, εδώ είναι» είπε ο Ντανκ. «Δε φαίνεται να έχεις και πολλή πελατεία.»

«Η μισή πόλη έχει πάει να δει τους αγώνες. Το ίδιο θα έκαναν και οι δικοί μου, αν τους το επέτρεπα. Όταν φύγω, το πανδοχείο θα είναι δικό τους, αλλά το αγόρι προτιμάει να κορδώνεται με τους στρατιώτες και το κορίτσι το ρίχνει στους αναστεναγμούς και στα γελάκια κάθε φορά που περνάει κάποιος ιππότης. Σου ορκίζομαι ότι δεν ξέρω γιατί. Οι ιππότες είναι φτιαγμένοι όπως και οι υπόλοιποι άντρες, και ποτέ μου δεν είδα ιπποτικό αγώνα να επηρεάζει την τιμή των αυγών.» Κοίταξε τον Ντανκ με περιέργεια. Το σπαθί και η ασπίδα του της έλεγαν το ένα, η σκοινένια ζώνη του και ο χοντρούφασμένος χιτώνας του το άλλο. «Κι εσύ στους αγώνες πας;»

Ρούφηξε μια γουλιά μπίρα πριν της απαντήσει. Ήταν καστανή μπίρα και παχύρρευστη, έτσι όπως του άρεσε. «Ναι» της είπε. «Σκοπεύω να γίνω πρωταθλητής.»

«Ωστε έτσι, ε;» απάντησε η ξενοδόχος, με αρκετή ευγένεια.

Στην άκρη του δωματίου, το αρχοντόπουλο σήκωσε το κεφάλι από τη λίμνη του κρασιού. Το πρόσωπό του ήταν ωχρό, αρρωστιάτικο, κάτω από την ποντικοφωλιά των θαμπών ξανθών μαλλιών του. Σκούπισε το στόμα του, κοίταξε έντονα τον Ντανκ και τον έδειξε με το δάχτυλο. «Μακριά από μένα, ακούς; Μακριά μου μείνε.»

Ο Ντανκ τον κοίταξε αβέβαια. «Αρχοντά μου;»

Η ταβερνιάρισσα έσκυψε στο αυτί του. «Μην του δίνεις σημασία, αρχοντά μου. Το μόνο που κάνει είναι να πίνει και να μιλάει για τα όνειρά του. Πάω να σου ετοιμάσω το φαγητό.»

«Φαγητό;» Το αρχοντόπουλο πρόφερε τη λέξη σαν βρισιά. Σηκώθηκε στα πόδια του παραπατώντας, με το ένα χέρι στο τραπέζι για να μην πέσει. «Θα κάνω εμετό» ανήγγειλε. Το μπροστινό μέρος του χιτώνα του ήταν κόκκινο και λεκιασμένο από το ξεραμένο κρασί. «Ήθελα μια πόρνη, αλλά εδώ πέρα δε βρίσκεται καμιά. Έχουν πάει όλες στο Άσφορντ Μέντου. Μα τους θεούς, χρειάζομαι κρασί.» Βγήκε τρικλίζοντας από το μεγάλο δωμάτιο, και ο Ντανκ τον άκουσε να ανεβαίνει τις σκάλες σιγοτραγουδώντας.

Θλιβερό πλάσμα, σκέφτηκε. Αλλά γιατί έκανε σαν να με γνωρίζει; Το συλλογίστηκε για μια στιγμή σκυμμένος πάνω από την μπίρα του.

Το αρνί ήταν το καλύτερο που είχε φάει ποτέ του και η πάπα ακόμα καλύτερη, μαγειρεμένη με κεράσια και λεμόνια και καθόλου λιπαρή σαν τις περισσότερες. Η Ξενοδόχος του έφερε και μπιζέλια με βούτυρο και ψωμί από βρώμη, καυτό ακόμα από το φούρνο. *Αυτό θα πει να είσαι ιππότης*, σκέφτηκε ξεκολλώντας το τελευταίο κομμάτι κρέας από το κόκαλο. *Καλό φαΐ και μπίρα όποτε θελήσεις και κανέναν να μη σου ρίχνει καρπαζιές*. Ήπιε και δεύτερο ποτήρι μπίρα με το φαΐ του, ένα τρίτο για να του πάει κάτω, κι ένα τέταρτο, μια και δεν υπήρχε κανείς να του το απαγορεύσει. Όταν τέλειωσε, πλήρωσε τη γυναίκα μ' ένα ασημένιο κέρμα με έμβλημα το ελάφι και πήρε και μια χούφτα δεκάρες για ρέστα.

Σαν σηκώθηκε, είχε σκοτεινιάσει για τα καλά. Το στομάχι του ήταν γεμάτο και το πουγκί του λίγο ελαφρύτερο, αλλά ένιωθε όμορφα τραβώντας κατά τους στάβλους. Μπροστά του άκουσε ένα άλογο να χρεμετίζει. «Ήουχα, αγόρι μου» είπε μια αγο-

ρίστικη φωνή. Ο Ντανκ τάχυνε το βήμα του προβληματισμένος.

Βρήκε το σταβλίτη καβάλα στον Κεραυνό, ντυμένο με την πανοπλία του γέρου. Το μακρύ αλυσιδωτό πουκάμισο ήταν μακρύτερο από το μπόι του και για να μην του σκεπάζει τα μάτια είχε αναγκαστεί να φοράει το κράνος γερμένο προς τα πίσω. Φαινόταν ολότελα απορροφημένος κι εντελώς γελοίος. Ο Ντανκ στάθηκε στην πόρτα του στάβλου κι έβαλε τα γέλια.

Το αγόρι σήκωσε τα μάτια, κοκκίνισε και πήδησε καταγής.
«Αφέντη μου, δεν ήθελα να...»

«Κλέφτη» του είπε ο Ντανκ, προσπαθώντας ν' ακούγεται αυστηρός. «Βγάλε την πανοπλία και να χαίρεσαι που ο Κεραυνός δε σου έδωσε καμιά κλοτσιά στο κεφάλι. Είναι πολεμικό άλογο, όχι αλογάκι για παιδιά.»

Το αγόρι έβγαλε το κράνος και το έριξε στο σανό. «Μπορώ να τον καβαλήσω το ίδιο καλά μ' εσένα» είπε όλο θράσος.

«Κλείσε το στόμα σου. Δε θέλω άλλες αυθάδειες. Και το θώρακα, βγάλ' τον κι αυτόν. Τι θαρρείς πως κάνεις;»

«Πώς να σου πω με κλειστό το στόμα;»
Το αγόρι έβγαλε την πανοπλία συστρέφοντας το κορμί του και την άφησε να πέσει.

«Μπορείς να ανοίξεις το στόμα σου για να μου απαντήσεις» είπε ο Ντανκ. «Σήκωσε τώρα το θώρακα, τίναξε τα χώματα από πάνω του και βάλ' τον ξανά εκεί που τον βρήκες. Και το κράνος επίσης. Τάισες τα άλογα όπως σου είπα; Έτριψες τη Φτεροπόδαρη;»

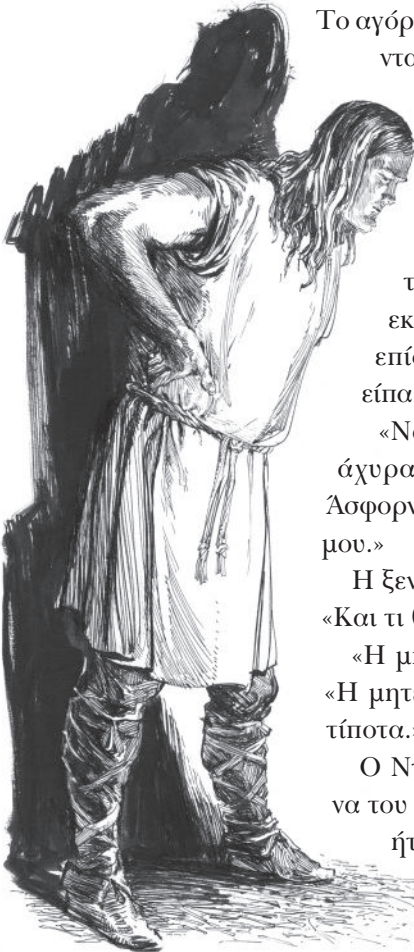
«Ναι» είπε το αγόρι, τινάζοντας τα άχυρα από την πανοπλία. «Πας στο Άσφορντ, ε; Πάρε με μαζί σου, άρχοντά μου.»

Η ξενοδόχος τον είχε προειδοποιήσει.
«Και τι θα πει η μητέρα σου γι' αυτό;»

«Η μητέρα μου;» Το αγόρι μόρφασε.
«Η μητέρα μου έχει πεθάνει, δε θα πει τίποτα.»

Ο Ντανκ ξαφνιάστηκε. Δεν ήταν μάνα του η ταβερνιάρισσα; Το κεφάλι του ήταν λιγάκι βαρύ από την μπύρα.

«Ορφανό είσαι, αγόρι μου;»
ρώτησε διστακτικά.

«Εσύ;» του αντιγύρισε ο μικρός.

«Ήμουν κάποτε» παραδέχτηκε ο Ντανκ. *Μέχρι να με μαζέψει ο γέρος.*

«Αν με πάρεις, θα γίνω ακόλουθός σου.»

«Δε χρειάζομαι ακόλουθο.»

«Όλοι οι ιππότες χρειάζονται ακόλουθο» είπε το παιδί. «Εσύ φαίνεσαι να τον χρειάζεσαι περισσότερο από τους υπόλοιπους.»

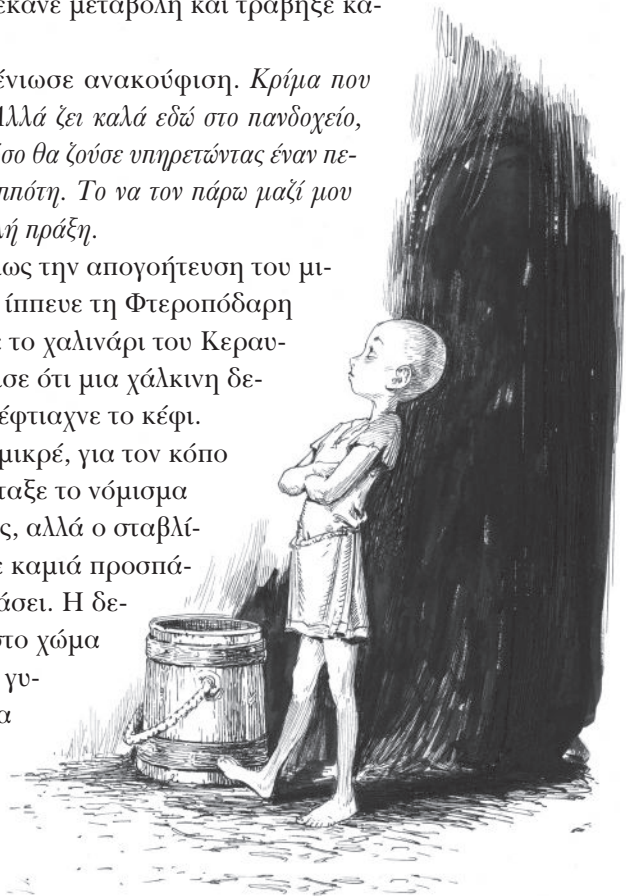
Ο Ντανκ σήκωσε το χέρι απειλητικά. «Κι εσύ φαίνεσαι να χρειάζεσαι σφαλιάρα. Γέμισε βρώμη το σακί. Φεύγω για το Άσφορντ... μονάχος.»

Αν το αγόρι είχε τρομάξει, το έκρυψε καλά. Για μια στιγμή στάθηκε αγέρωχα, με τα μπράτσα σταυρωμένα στο στήθος, αλλά τη στιγμή που ο Ντανκ ετοιμαζόταν να δώσει τόπο στην οργή, το αγόρι έκανε μεταβολή και τράβηξε κατά τη βρώμη.

Ο Ντανκ ένιωσε ανακούφιση. *Κρίμα που δεν μπορώ... Αλλά ζει καλά εδώ στο πανδοχείο, καλύτερα απ' όσο θα ζούσε υπηρετώντας έναν περιπλανώμενο ιππότη. Το να τον πάρω μαζί μου δε θα ήταν καλή πράξη.*

Ένιωθε όμως την απογοήτευση του μικρού. Καθώς ύππευε τη Φτεροπόδαρη και τραβούσε το χαλινάρι του Κερανού, αποφάσισε ότι μια χάλκινη δεκάρα θα του έφτιαχνε το κέφι.

«Έλα, πάρε, μικρέ, για τον κόπο σου.» Του πέταξε το νόμισμα χαμογελώντας, αλλά ο σταβλίτης δεν έκανε καμιά προσπάθεια να το πιάσει. Η δεκάρα έπεσε στο χώμα ανάμεσα στα γυμνά του πόδια κι απέμεινε εκεί.

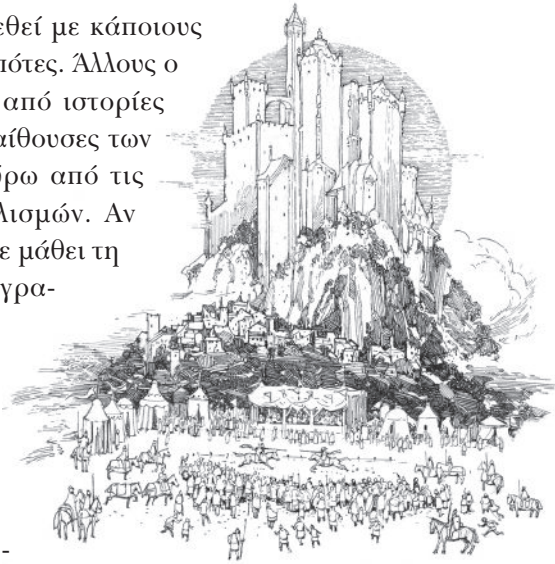
Θα τη μαζέψει μόλις φύγω, σκέφτηκε ο Ντανκ. Έστριψε το ελαφρύ άλογο κι απομακρύνθηκε από το πανδοχείο, τραβώντας πίσω του τα δύο άλλα. Τα δέντρα έλαμπαν στο φεγγαρόφωτο, ο ουρανός ήταν ασυννέφιαστος, γεμάτος αστέρια. Καθώς όμως τραβούσε το δρόμο του, ένιωθε πίσω του το αγόρι να τον παρακολουθεί, θλιμμένο και σιωπηλό.

Οι σκιές του απογεύματος μάκραιναν, όταν ο Ντανκ τράβηξε τα χαλινάρια στην άκρη του ευρύχωρου Άσφορντ Μέντους. Καμιά εξηνταριά σκηνές υψώνονταν ήδη στο χορταριασμένο λιβάδι. Κάποιες ήταν μικρές, άλλες τετράγωνες, άλλες στρογγυλές. Μερικές ήταν φτιαγμένες από караβόπανο, άλλες από λινό, κάποιες από μετάξι. Όμως όλες ήταν ζωηρόχρωμες, με μακριά λάβαρα να κρέμονται από τους κεντρικούς τους ιστούς, πιο λαμπερές κι από ένα λιβάδι με αγριολούλουδα με πλούσια κόκκινα άνθη, αμέτρητους τόνους του πράσινου και του κυανού, με έντονο μαύρο και γκρι και πορφυρό.

Ο γέρος είχε βρεθεί με κάποιους από αυτούς τους ιππότες. Άλλους ο Ντανκ τους ήξερε από ιστορίες που λέγονταν στις αίθουσες των πανδοχείων και γύρω από τις φωτιές των καταυλισμών. Αν και ποτέ του δεν είχε μάθει τη μαγική τέχνη της γραφής και της ανάγνωσης, ο γέρος ήταν ανυποχώρητος όταν επρόκειτο να του διδάξει την εραλδική, και συχνά τον εξασκούσε σ' αυτήν ενώ ταξίδευαν

ιππεύοντας. Τα αηδόνια ανήκαν στο Λόρδο Κάρον της Μεθορίου, άξιο τόσο στην άρπα όσο και στη λόγχη. Το εστεμμένο ελάφι ήταν του Σερ Λάιονελ Μπαράθρον, που τον έλεγαν και Γελαστή Θύελλα. Ο Ντανκ διέκρινε τον κυνηγό του Τάρλυ, την πορφυρή αστραπή του Οίκου Ντοντάρριον, το κόκκινο μήλο των Φόσσογουεϊ. Εκεί βρυχιόταν το λιοντάρι των Λάννιστερ, χρυσαφί πάνω σε άλικο, κι εκεί η σκουροπράσινη θαλάσσια χελώνα των Έστερμοντ κολυμπούσε πάνω σε χλομό πράσινο φόντο. Η καφετιά σκηνή κάτω από τον κόκκινο επιβήτορα δεν μπορούσε να ανήκει παρά στον Σερ Όθο Μπράκεν, που τον έλεγαν το Κτήνος των Μπράκεν από τότε που είχε σκοτώσει τον Άρχοντα Κουέντυν Μπλάγκουντ, πριν από τρία χρόνια στους ιπποτικούς αγώνες του Κινγκς Λάντινγκ. Ο Ντανκ είχε ακούσει ότι ο Σερ Όθο τον είχε χτυπήσει τόσο δυνατά με το στομωμένο πολεμικό τσεκούρι του που είχε τρυπήσει τόσο την προσωπίδα του κράνους όσο και το πρόσωπο που κρυβόταν πίσω της. Είδε και κάποια μαύρα ξύλινα λάβαρα, στη δυτική άκρη του λιβαδιού, όσο πιο μακριά γινόταν από τον Σερ Όθο. Ήταν των Μάρμπραντ, των Μάλλιστερ, των Κάργκαϊλ, των Γουέστερλινγκ, των Σουάν, των Μάλλεντορ, των Χάιταουερ, των Φλόρεντ, των Φρέυ, των Πένρουοζ, των Στόουκγουορθ, των Ντάρρυ, των Πάρεν, των

Γουάλντ. Λες και κάθε αρχοντικός Οίκος της Δύσης και του Νότου είχε στείλει στο Άσφορντ από δυο τρεις ιππότες για να δουν την ωραία δεσποσύνη και να αγωνιστούν με θάρρος προς τιμήν της.

Όμως, όσο όμορφες κι αν ήταν οι σκηνές τους, ήξερε ότι εκεί δεν υπήρχε θέση γι' αυτόν. Ένας τριμμένος μάλλινος μανδύας θα ήταν το μοναδικό του καταφύγιο για τη νύχτα. Ενώ οι άρχοντες και οι μεγάλοι ιππότες θα δειπνούσαν με καπόνια και γουρουνόπουλα γάλακτος, το δικό του δείπνο θα ήταν ένα σκληρό, όλο ίνες κομμάτι παστό κρέας. Ήξερε πολύ καλά ότι, αν κατασκήνωνε σ' αυτό το... φανταχτερό λιβάδι, θα αναγκαζόταν να υπομείνει τόσο τη σιωπηλή καταφρόνια όσο και την ανοιχτή κοροϊδία. Ίσως μερικοί να του φέρονταν ευγενικά, αλλά με τρόπο που θα έκανε τα πράγματα ακόμα χειρότερα.

Ένας περιπλανώμενος ιππότης οφείλει να διατηρεί την αξιοπρέπειά του. Χωρίς αυτήν, δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένα σπαθί για πούλημα. *Πρέπει να την κερδίσω τη θέση μου σ' αυτή την ομάδα. Αν πολεμήσω καλά, κάποιοι άρχοντες θα με πάρει στο σπιτικό του. Τότε θα ιππεύω κι εγώ με ευγενική συντροφιά και θα τρώω φρέσκο κρέας κάθε βράδυ στην τραπεζαρία του κάστρου, θα στήνω κι εγώ τη δική μου σκηνή στις κονταρομαχίες. Αλλά πρώτα πρέπει να τα πάω καλά.* Διστακτικά, έστρεψε την πλάτη του στον τόπο των αγώνων και οδήγησε τα άλογά του στα δέντρα.

Στις παρυφές του μεγάλου λιβαδιού, μισό περίπου χιλιόμετρο από την πόλη και το κάστρο, βρήκε ένα μέρος όπου μια καμπή του ρυακιού είχε σχηματίσει μια βαθιά λιμνούλα. Πυκνές καλαμιές φύτρωναν στην όχθη της και μια ψηλή πυκνόφυλλη φτελιά δέσποζε από πάνω τους. Το ανοιξιάτικο χορτάρι ήταν έντονα πράσινο, σαν ιπποτικό λάβαρο, και απαλό στο άγγιγμα. Ήταν όμορφος τόπος και κανείς δεν τον είχε διεκδικήσει ακόμα. *Αυτή θα είναι η σκηνή μου,* σκέφτηκε ο Ντανκ, *μια σκηνή με σκεπή από φύλλα, πιο πράσινη κι από τα λάβαρα των Ταϊρέλ και των Έστερμοντ.*

Προτεραιότητα είχαν τα άλογα. Αφού τα περιποιήθηκε, γδύθηκε και βούτηξε στη λιμνούλα για να ξεπλύνει από πάνω του τη σκόνη του ταξιδιού. «Ένας αληθινός ιππότης είναι καθαρός όσο και θεοσεβούμενος» έλεγε πάντα ο γέρος, επιμένοντας να

πλένονται από την κορυφή ως τα νύχια σε κάθε καινούργιο φεγγάρι, είτε μύριζαν άσχημα είτε όχι. Τώρα που ήταν ιππότης, ο Ντανκ ορκίστηκε να κάνει κι αυτός το ίδιο.

Κάθισε γυμνός κάτω από τη φτελιά για να στεγνώσει, απολαμβάνοντας τη ζέστη του ανοιξιάτικου αέρα πάνω στο δέρμα του και παρακολουθώντας μια λιβελλούλα να πετάει τερπέλικά ανάμεσα στις καλαμιές. *Γιατί άραγε ο κόσμος τη λέει δρακόμυγα;* αναρωτήθηκε. *Δε μοιάζει καθόλου με δράκο.* Όχι πως είχε δει ποτέ του δράκο. Όμως ο γέρος είχε δει. Ο Ντανκ είχε ακούσει ίσαμε πενήντα φορές την ιστορία, πώς ο Σερ Άρλαν ήταν ακόμα μικρό αγόρι όταν ο παππούς του τον είχε πάρει μαζί του στο Κινγκς Λάντινγκ και πώς είχαν δει εκεί τον τελευταίο δράκο, ένα χρόνο προτού πεθάνει. Ήταν μια πράσινη θηλυκιά, μικρόσωμη και ζαρωμένη, με μαραμένα φτερά. Κάνενα από τα αυγά της δεν είχε εκκολαφθεί. «Μερικοί λένε ότι τη δηλητηρίασε ο Βασιλιάς Αίγκον» έλεγε ο γέρος. «Ο Αίγκον ο Τρίτος δηλαδή, όχι ο πατέρας του Βασιλιά Νταίρον, αλλά εκείνος που τον φώναζαν Δρακοκτόνο ή Αίγκον ο Άτυχος. Φοβόταν τους δράκους, γιατί είχε δει το δράκοντα του θεού του να καταβροχθίζει την ίδια του τη μάνα. Τα καλοκαίρια μίκρυναν από τότε που πέθανε η τελευταία δράκαινα και οι χειμώνες μεγάλωσαν κι αγρίεψαν.»

Ο αέρας άρχισε να δροσίζει, καθώς ο ήλιος βυθιζόταν πίσω από τις κορυφές των δέντρων. Όταν ο Ντανκ ένωσε τα μπράτσα του να ανατριχιάζουν, χτύπησε το χιτώνα και το παντελόνι του πάνω στον κορμό της φτελιάς για να τινάξει την περισσότερη σκόνη και τα φόρεσε ξανά. Το πρωί θα έψαχνε να βρει το θαλαμηγόλο για να γράψει το όνομά του στη λίστα των συμμετεχόντων, αλλά απόψε είχε άλλα να σκεφτεί, αν ήθελε να τον δεχτούν στους αγώνες.

Δε χρειαζόταν να δει το είδωλό του στο νερό για να καταλάβει ότι δεν έμοιαζε με ιππότη κι έτσι κρέμασε λοξά στην πλάτη του την ασπίδα του Σερ Άρλαν για να φαίνεται το έμβλημά της. Πεδίκλωσε τα άλογα και τα άφησε να βοσκήσουν το πλούσιο χορτάρι κάτω από τη φτελιά. Έπειτα, ξεκίνησε πεζός για τον τόπο των αγώνων.

Υπό κανονικές συνθήκες, το λιβάδι χρησίμευε ως κοινό βοσκοτόπι στους κατοίκους της πόλης του Άσφορντ που βρισκόταν στην απέναντι όχθη, αλλά τώρα είχε μεταμορφωθεί. Μια δεύτερη πόλη είχε ξεφυτρώσει μέσα σε μια νύχτα, μια πόλη από μετάξι αντί για πέτρα, πιο μεγάλη και πιο όμορφη από την παλιότερη αδελφή της. Δεκάδες έμποροι είχαν στήσει τους πάγκους τους στο λιβάδι και πουλούσαν τσόχες και φρούτα, ζώνες και μπότες, προβιές και γεράκια, πήλινα σκεύη, πετράδια, χαλκώματα, μπαχαρικά, φτερά και κάθε λογής αγαθά. Ακροβάτες, μαριονετίστες και μάγοι γύριζαν εδώ κι εκεί μέσα στο πλήθος επιδεικνύοντας την τέχνη τους. Το ίδιο έκαναν και οι πόρνες και οι πορτοφολάδες. Ο Ντανκ έσφιγγε γερά τα λεφτά του.

Του μύρισαν κάτι λουκάνικα που τοιτσιρίζαν πάνω από μια φωτιά με πυκνό καπνό και του έτρεξαν τα σάλια. Αγόρασε ένα με μια δεκάρα που έβγαλε από το πουγκί του, μαζί μ' ένα κέρατο γεμάτο μπίρα για να πάει κάτω. Τρώγοντας, χάζευε έναν υπόπη από βαμμένο ξύλο που πολεμούσε μ' έναν ξύλινο παραδαλό δράκο. Η κοπέλα που κινούσε το δράκο ήταν ωραίο θέμα. Ψηλή και σαν τα κρύα τα νερά, με το σταράτο δέρμα και τα μαύρα μαλλιά των κατοίκων του Ντορν. Ήταν λεπτή σαν λόγχη, χωρίς καθόλου σιγήθος σχεδόν, αλλά του άρεσαν το πρόσωπό της και οι κινήσεις των δαχτύλων της, που έκαναν το δράκο να τινάζεται και να λυγίζεται στην άκρη των σπάγκων. Θα της έριχνε μια δεκάρα αν του περίσσευε, αλλά αυτή τη στιγμή χρειαζόταν και την τελευταία του.

Υπήρχαν και οπλοποιοί ανάμεσα στους εμπόρους, όπως είχε ελπίσει. Ένας κάτοικος του Τάιρος με διχαλωτή γαλαζωπή γενειάδα πουλούσε πλουμιστές περικεφαλαίες, υπέροχα ευφάνταστα αντικείμενα, σφρηλατημένα σε σχήμα πουλιών και θηρίων και σκαλισμένα με χρυσάφι και ασήμι. Παρακάτω βρήκε έναν κατασκευαστή σπαθιών που διαλαλούσε φτηνές ατσάλινες λεπίδες κι έναν άλλον που η δουλειά του ήταν πολύ καλύτερη – αλλά δεν ήταν το σπαθί αυτό που του έλειπε.

Αυτός που χρειαζόταν ήταν στην πέρα άκρη της σειράς. Στον πάγκο μπροστά του φιγουράριζαν ένα αλυσιδωτό πουκάμισο από καλοδουλεμένους κρίκους κι ένα ζευγάρι αρθρωτές

περικνημίδες. Ο Ντανκ τα εξέτασε προσεκτικά. «Κάνεις καλή δουλειά» είπε.

«Δεν υπάρχει καλύτερός μου.» Ο σιδεράς ήταν κοντόχοντρος άντρας, σκάρτα ένα κι εξήντα, αλλά με στήθος φαρδύ και χοντρά μπράτσα. Τα γένια του ήταν μαύρα, οι παλάμες του πελώριες κι απάνω του δεν είχε ίχνος ταπεινότητας.

«Χρειάζομαι μια πανοπλία για τους αγώνες» του είπε ο Ντανκ. «Έναν καλό αλυσιδωτό θώρακα με περιτραχήλιο, περικνημίδες και μεγάλο κράνος.» Το ανοιχτό κράνος του γέρου τού έκανε, αλλά ήθελε μεγαλύτερη προστασία για το πρόσωπό του από αυτήν που του έδινε ένα απλό σκέπασμα της μύτης.

Ο οπλοουργός τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω. «Είσαι μεγαλόσωμος, αλλά έχω ντύσει και μεγαλύτερους.» Ήρθε μπροστά από τον πάγκο. «Γονάτισε, θέλω να μετρήσω τους ώμους σου. Ναι, και το χοντρό σου σβέρκο.» Ο Ντανκ γονάτισε. Ο οπλοποιός τέντωσε ένα κομμάτι σκοινί με κόμπους από τον έναν του ώμο μέχρι τον άλλο, μούγκρισε, τον πέρασε γύρω από το λαιμό του και γρύλισε ξανά. «Σήκωσε το χέρι σου. Όχι αυτό, το δεξί.» Μούγκρισε και τρίτη φορά. «Τώρα μπορείς να σηκωθείς.» Οι μηροί του, το πάχος της κνήμης του και η περιφέρεια της μέσης του προκάλεσαν κι άλλα μούγκρητά απ' τον οπλοουργό. «Έχω στην άμαξα μερικά κομμάτια που μπορεί να σου κάνουν» είπε όταν τέλειωσε. «Δεν είναι στολισμένα με χρυσάφια και ασήμια, υπόψη, είναι σκέτο, καλό ατσάλι, γερό και απλό. Εγώ φτιάχνω περικεφαλαίες που μοιάζουν με περικεφαλαίες, όχι με γουρούνια με φτερά και παράξενα εξωτικά φρούτα, αλλά η δική μου θα κάνει καλύτερη δουλειά αν φας καμιά λόγχη κατάμουτρα.»

«Αυτό θέλω κι εγώ» είπε ο Ντανκ. «Πόσο κάνει;»

«Οχτακόσια ελάφια, γιατί είμαι στις καλές μου.»

«Οχτακόσια;» Ήταν περισσότερο απ' όσο περίμενε. «Θα... θα μπορούσα να τα ανταλλάξω με μια παλιά πανοπλία, φτιαγμένη για πιο μικρόσωμο άντρα... ένα ανοιχτό κράνος, ένα μακρύ αλυσιδωτό θώρακα...»

«Ο Ατσαλένιος Πέιτ πουλάει μόνο αυτά που φτιάχνει ο ίδιος» δήλωσε ο άντρας «αλλά θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω το μέταλλο. Αν δεν είναι πολύ σκουριασμένο. Θα τα πάρω και θα σε ντύσω με εξακόσια ελάφια.»

Ο Ντανκ θα μπορούσε να εκλιπαρήσει να του δώσει την πανοπλία με πίστωση, αλλά ήξερε καλά τι είδους ανταπόκριση θα έβρισκε ένα τέτοιο αίτημα. Είχε περάσει κάμποσο καιρό με το γέρο και γνώριζε ότι οι έμποροι ήταν περιβόητοι για την καχυποψία τους απέναντι στους περιπλανώμενους ιππότες, αφού μερικοί ήταν μόλις κάτι καλύτερο από ληστές. «Θα σου δώσω δύο ασημένια τώρα, την πανοπλία και τα υπόλοιπα λεφτά αύριο.»

Ο οπλουργός τον μελέτησε για μια στιγμή. «Για δύο ασημένια θα σε περιμένω μια μέρα. Ύστερα, όμως, θα πουλήσω την πανοπλία στον πρώτο αγοραστή.»

Ο Ντανκ έβγαλε τα ασημένια ελάφια από το πουγκί του και τα ακούμπησε στη ροζιασμένη παλάμη του οπλουργού. «Θα τα πάρεις όλα. Έχω σκοπό να αναδειχτώ πρωταθλητής εδώ πέρα.»

«Αλήθεια;» Ο Πέιτ δάγκωσε το ένα νόμισμα. «Κι όλοι οι υπόλοιποι, φαντάζομαι, έχουν έρθει για να ζητωκραυγάζουν για σένα!»

Μέχρι να ξεκινήσει για να επιστρέψει στη φτελιά του, το φεγγάρι ήταν κιόλας ψηλά. Πίσω του, το Άσφορντ Μέντους φεγγεβολούσε από το φως των δαυλών. Τραγούδια και γέλια σέρνονταν πάνω από το γρασίδι, αλλά εκείνος ήταν μελαγχολικός. Ένα μονάχα τρόπο μπορούσε να σκεφτεί για να βρει τα χρήματα της πανοπλίας του. Κι αν τον νικούσαν; «Μια νίκη χρειάζομαι μονάχα» μουρμούρισε μεγαλόφωνα. «Δε ζητάω και πολλά.»

Ακόμα κι έτσι, ο γέρος δε θα είχε καμιά πιθανότητα. Ο Σερ Άρλαν είχε να πάρει μέρος σε αγώνες από τη μέρα που τον είχε ρίξει από το άλογο ο Πρίγκιπας του Ντράγκονστοουν, σ' ένα ιπποτικό τουρνουά στο Στορμς Εντ, πολλά χρόνια πριν. «Λίγοι μπορούν να καυχηθούν πως έσπασαν επτά λόγχες πάνω στον καλύτερο ιππότη των Επτά Βασιλείων» έλεγε. «Δεν υπήρχε περίπτωση να καταφέρω κάτι περισσότερο από αυτό, γιατί να προσπαθήσω λοιπόν;»

Ο Ντανκ υποπευόταν ότι πιο πολύ έφταιγε η ηλικία του Σερ Άρλαν παρά ο Πρίγκιπας του Ντράγκονστοουν, αλλά ποτέ δεν τόλμησε να του το πει. Ο γέρος είχε κι αυτός την περηφάνια του, ακόμα και στα τελευταία του. «Είμαι γρήγορος και δυνατός, πάντα μου το 'λεγε αυτό, κι ό,τι ίσχυε για τον ίδιο δε χρειάζεται να ισχύει και για μένα» μονολόγησε πεισματάρικα.

Διέσχιζε ένα κομμάτι γης με αγριόχορτα -με το μυαλό του απασχολημένο με τις πιθανότητές του- όταν, ανάμεσα στους θάμνους, το μάτι του έπασε μια αναλαμπή φωτιάς. *Τι είναι αυτό;* Δεν το πολυσκέφτηκε. Το σπαθί του βρέθηκε μεμιάς στο χέρι του, κι ο Ντανκ έσκισε ορμητικά τα χορτάρια.

Ξεπρόβαλε σαν σίφουνας βρίζοντας και μουγκρίζοντας, για να σταματήσει απότομα στη θέα του παιδιού δίπλα στη φωτιά του καταυλισμού του. «Εσύ!» Χαμήλωσε το σπαθί του. «Τι κάνεις εδώ;»

«Ψήνω ένα ψάρι» είπε το φαλακρό αγόρι. «Θες λίγο;»

«Εννοώ, πώς ήρθες εδώ; Έκλεψες κανένα άλογο;»

«Ήρθα ανεβασμένος στο πίσω μέρος ενός κάρου, με κάποιον που έφερνε αρνιά στο κάστρο για το τραπέζι του άρχοντα του Άσφορντ.»

«Ε, λοιπόν, καλά θα κάνεις να δεις μήπως δεν έφυγε ακόμα ή να βρεις άλλο κάρο. Δε σε θέλω εδώ.»

«Δεν μπορείς να με υποχρεώσεις να φύγω» είπε το παιδί με αυθάδεια. «Το βαρέθηκα το πανδοχείο.»

«Δεν πρόκειται να ανεχτώ την αναιδείά σου» τον προειδοποίησε ο Ντανκ. «Θα σε φορτώσω στο άλογό μου και θα σε πάω σπίτι αυτή τη στιγμή.»

«Θα χρειαστεί να φτάσεις μέχρι το Κινγκς Λάντινγκ» είπε το αγόρι. «Θα χάσεις τους αγώνες.»

Το Κινγκς Λάντινγκ. Για μια στιγμή ο Ντανκ αναρωτήθηκε μήπως ο μικρός τον κορόιδευε, αλλά, πάλι, δεν υπήρχε περίπτωση να ξέρει ότι κι ο ίδιος καταγόταν από εκεί. Άλλος ένας φονκαράς από την Ψυλλογειτονιά, λοιπόν. Ποιος μπορεί να τον ψέξει που θέλει να ξεφύγει από ένα τέτοιο μέρος;

Ένωσε γελοίος έτσι όπως στεκόταν με το σπαθί στο χέρι πάνω από ένα οκτάχρονο ορφανό. Θηκάρωσε το όπλο του αγριοκοιτάζοντας τον μικρό, για να του δώσει να καταλάβει ότι δε σήκωνε ανοησίες. *Θα έπρεπε τουλάχιστον να του τις βρέξω για τα καλά*, σκέφτηκε, αλλά το αγόρι φαινόταν τόσο αξιολύπητο που δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Έριξε μια ματιά στην κατασκίνωση γύρω του. Η φωτιά έλαμπε χαρούμενα μέσα σ' έναν καλοφτιαγμένο κύκλο από πέτρες. Τα άλογα ήταν βουρτισμένα και ρούχα κρέμονταν από το δέντρο, στεγνώνοντας πάνω από τη φωτιά. «Τι θέλουν αυτά εδώ;»

«Τα έπλυνα» είπε το αγόρι. «Και βούρτισα και τ' άλογα, άναψα φωτιά κι έπιασα κι αυτό το ψάρι. Θα έστηνα και τη σκηνή σου, αλλά δεν τη βρήκα πουθενά.»

«Να η σκηνή μου.» Ο Ντανκ έφερε το χέρι κύκλο πάνω από το κεφάλι του, δείχνοντάς του τα κλαδιά της φτελιάς που διαγράφονταν από πάνω τους.

«Αυτό είναι δέντρο» είπε ατάραχα το παιδί.

«Αυτή είναι η σκηνή που χρειάζεται ένας αληθινός ιππότης. Προτιμώ να κοιμάμαι κάτω από τ' αστέρια παρά σε κανένα αντίσκηνο γεμάτο καπνούς.»

«Κι όταν βρέχει;»

«Το δέντρο θα με προστατέψει.»

«Τα δέντρα σιάζουν.»

Ο Ντανκ γέλασε. «Πραγματικά. Ε, για να λέμε την αλήθεια, δεν έχω λεφτά για σκηνή. Κι εσύ καλά θα κάνεις να γυρίσεις το ψάρι από την άλλη, αλλιώς θα καεί από κάτω και θα μείνει ωμό από πάνω. Δε θα γινόσουν καλός βοηθός μάγαιρα.»

«Θα γινόμουν, αν το ήθελα» είπε το αγόρι, αλλά γύρισε το ψάρι από την άλλη.

«Τι έπαθαν τα μαλλιά σου;» τον ρώτησε ο Ντανκ.

«Μου τα ξύρισαν οι μέιστερ.» Με ξαφνική αυτοπεποίθηση, το αγόρι ανασήκωσε την κουκούλα του σκούρου καφετή μανδύα του.

Ο Ντανκ είχε ακουστά ότι αυτό γινόταν καμιά φορά για να αντιμετωπιστούν οι ψείρες ή κάποια αρρώστια. «Είσαι άρρωστος;»

«Όχι» είπε το παιδί. «Πώς σε λένε;»

«Ντανκ.»

Το κακόμοιρο πλάσμα γέλασε δυνατά, λες και είχε ακούσει το πιο αστείο πράγμα του κόσμου. «Ντανκ;» ρώτησε. «Σερ Ντανκ; Αυτό δεν είναι όνομα ιππότη. Από το Ντάνκαν βγαίνει;»

Έτσι ήταν άραγε; Από τότε που θυμόταν, ο γέρος τον φώναζε πάντα Ντανκ. «Από το Ντάνκαν, ναι» είπε. «Σερ Ντάνκαν του...» Δεν είχε άλλο όνομα, ούτε Οίκο. Ο Σερ Άρλαν τον είχε βρει σε άγρια κατάσταση μέσα στα πορνεία και στα σοκάκια της Ψυλλογειονιάς. Ούτε πατέρα είχε γνωρίσει ούτε μητέρα. Τι να έλεγε λοιπόν; Το *Σερ Ντάνκαν της Ψυλλογειονιάς* δεν ακουγόταν και πολύ ιπποτικό. Μπορούσε να πάρει το όνομα του Πέννυτρη, αλλά τι θα έκανε αν τον ρωτούσαν πού βρισκόταν; Δεν είχε πάει ποτέ του στο Πέννυτρη, κι ο γέρος δε μιλούσε πολύ γι' αυτό. Προβληματίστηκε για μια στιγμή, κι ύστερα ξεφούρνισε ένα «Σερ Ντάνκαν ο Υψηλός.» Ήταν όντως ψηλός, κανείς δεν μπορούσε να το αρνηθεί, και το όνομα ακουγόταν πολύ δυνατό.

Το μικρό φίδι δεν έμοιαζε να έχει την ίδια γνώμη. «Ποτέ μου δεν άκουσα να γίνεται λόγος για κανέναν Σερ Ντάνκαν Υψηλό.»

«Ωστε λοιπόν ξέρεις όλους τους ιππότες των Επτά Βασιλείων;»

Το αγόρι τον κοίταξε με θράσος. «Τους καλούς, ναι.»

«Δεν είμαι κατώτερος από κανέναν. Μετά την κονταρομαχία θα το ξέρουν όλοι. Εσύ έχεις όνομα, κλέφτη;»

Το αγόρι δίστασε. «Εγκ» είπε.

Ο Ντανκ δε γέλασε. *Το κεφάλι του μοιάζει όντως με αυγό¹. Τα μικρά παιδιά είναι πολύ σκληρά, όπως και οι ενήλικοι, άλλωστε.* «Εγκ» είπε «θα έπρεπε να σε σαπίσω στο ξύλο και να σε ξαποστείλω από εκεί που ήρθες, αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν έχω ούτε σκηνή ούτε ακόλουθο. Αν μου ορκιστείς πως θα κάνεις ό,τι σου λέω, θα σου επιτρέψω να με υπηρετήσεις στη διάρκεια των αγώνων. Ύστερα βλέπουμε. Αν αποφασίσω ότι αξίζει να σε κρατήσω, θα έχεις ρούχα πάνω σου και φαγητό στην κοιλιά σου. Τα ρούχα

1 Στο πρωτότυπο Egg που σημαίνει «αυγό». (Σ.τ.Μ.)

μπορεί να είναι χοντροφτιαγμένα και το φαΐ παστό βοδινό, κι ίσως και κανένα ελάφι αν δεν υπάρχουν δασοφύλακες τριγύρω, αλλά δεν πρόκειται να πεινάσεις. Και σου υπόσχομαι ότι δε θα σε δέρνω αν δεν το αξίζεις.»

Ο Εγκ χαμογέλασε. «Ναι, άρχοντά μου.»

«Κύριέ μου» τον διόρθωσε ο Ντανκ. «Δεν είμαι παρά ένας περιπλανώμενος ιππότης.» Αναρωτήθηκε αν τον έβλεπε από ψηλά ο γέρος. *Θα του διδάξω τις τέχνες του πολέμου, όπως με δίδαξες κι εσύ, κύριέ μου. Φαίνεται άξιο παλικάρι, ίσως μια μέρα γίνει ιππότης.*

Το ψάρι ήταν ακόμη λιγάκι ωμό μέσα, και το αγόρι δεν είχε βγάλει όλα τα κόκαλα, αλλά και πάλι η γεύση του ήταν απείρως καλύτερη από του παστού βοδινού.

Ο Εγκ αποκοιμήθηκε σύντομα δίπλα στη φωτιά που αργόσβηνε. Ο Ντανκ ξάπλωσε ανάσκελα κοντά του με τις μεγάλες παλάμες του δεμένες πίσω από το κεφάλι, κοιτάζοντας το νυχτερινό ουρανό. Άκουγε τις μακρινές μουσικές από το χώρο της κονταρομαχίας, μισό χιλιόμετρο μακριά. Τα αστέρια γέμιζαν τον ουρανό, χιλιάδες, αμέτρητα. Καθώς τα κοίταζε, ένα αστέρι έπεσε αφήνοντας μια ζωηρή πράσινη γραμμή στο μαύρο ουρανό, και χάθηκε.

Το πεφταστέρι φέρνει τύχη σ' αυτόν που το βλέπει, σκέφτηκε ο Ντανκ. Αλλά οι υπόλοιποι είναι μέσα στις σκηνές τους πια και κοιτάζουν το μεταξύ αντί για τον ουρανό. Άρα η τύχη είναι αποκλειστικά δική μου.

Το πρωί, ξύπνησε από το λάλημα του πετεινού. Ο Εγκ ήταν ακόμα εκεί, κουλουριασμένος κάτω από το δεύτερο καλύτερο μανδύα του γέρου.

Να που το αγόρι δεν το έσκασε τη νύχτα, καλή αρχή κάναμε.

Τον ξύπνησε σκουντώντας τον με το πόδι. «Σήκω. Έχουμε δουλειές.» Το παιδί σηκώθηκε αρκετά γρήγορα, τρίβοντας τα μάτια. «Βοήθησέ με να σελώσω τη Φτεροπόδαρη» του είπε ο Ντανκ.

«Πρωινό δε θα φάμε;»

«Έχουμε παστό βοδινό. Αφού τελειώσουμε.»

«Καλύτερα να φάω το άλογο» είπε ο Εγκ. «Κύριέ μου.»

«Αν δεν κάνεις ό,τι σου λέω, θα φας τη γροθιά μου. Φέρε τις βούρτσες. Εκεί, στο σάκο της σέλας. Ναι, αυτές.»

Βούρτσισαν μαζί το κασιτανοκόκκινο τρίχωμα του ελαφριού αλόγου, του φόρεσαν την καλύτερη σέλα του Σερ Άρλαν στη ράχη και την έσφιξαν γερά. Ο Ντανκ διαπίστωσε ότι ο Εγκ ήταν καλός στις δουλειές μόλις το έπαιρνε απόφαση.

«Πιστεύω ότι θα λείψω το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας» είπε στο αγόρι και καβάλησε το άλογο. «Εσύ θα μείνεις εδώ και θα συγυρίσεις τον καταυλισμό. Φρόντισε να μη χώσουν τη μύτη τους τίποτα άλλοι κλέφτες.»

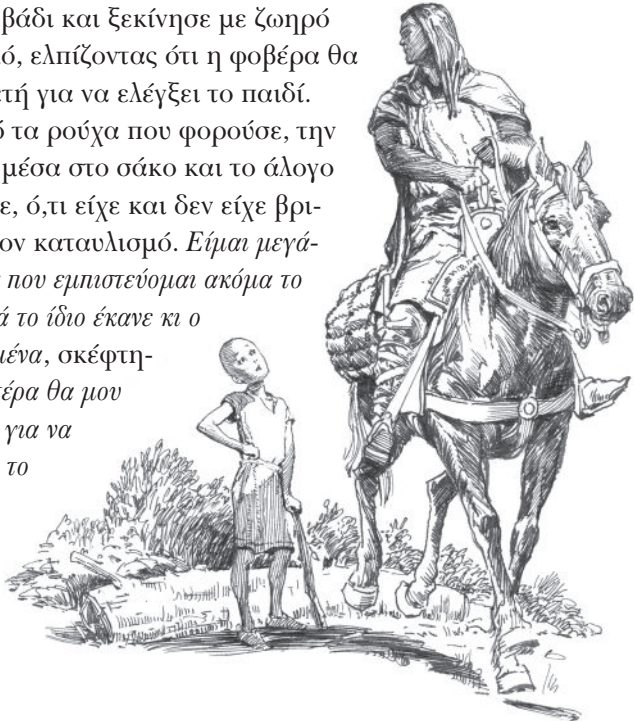
«Να κρατήσω το σπαθί για να τους διώξω;» ρώτησε ο Εγκ. Ο Ντανκ παρατήρησε ότι τα μάτια του ήταν γαλάζια, πολύ σκούρα, σχεδόν μαβιά. Το φαλακρό του κεφάλι τα έκανε να δείχνουν κάπως τεράστια.

«Όχι» του είπε. «Το μαχαίρι είναι αρκετό. Και καλά θα κάνεις να είσαι εδώ όταν γυρίσω, ακούς; Αν με ληστέψεις και το σκάσεις, θα σε κυνηγήσω με τα σκυλιά. Να το ξέρεις.»

«Δεν έχεις σκυλιά» του τόνισε ο Εγκ.

«Θα βρω» είπε ο Ντανκ. «Ειδικά για σένα.»

Έστρεψε το κεφάλι της Φτεροπόδαρης κατά το λιβάδι και ξεκίνησε με ζωηρό τριποδισμό, ελπίζοντας ότι η φοβέρα θα ήταν αρκετή για να ελέγξει το παιδί. Εκτός από τα ρούχα που φορούσε, την πανοπλία μέσα στο σάκο και το άλογο που ύπενε, ό,τι είχε και δεν είχε βρισκόταν στον καταυλισμό. *Είμαι μεγάλος βλάκας που εμπιστεύομαι ακόμα το αγόρι, αλλά το ίδιο έκανε κι ο γέρος με εμένα, σκέφτηκε. Η Μητέρα θα μου έστειλε για να ξεπληρώσω το χρέος μου.*

Καθώς διέσχιζε το λιβάδι, άκουσε κουδούνισμα σφυριών να έρχεται από την όχθη του ποταμού, εκεί όπου οι μαραγκοί κάρφωναν τα κιγκλιδώματα της κονταρομαχίας και σήκωναν μια ψηλή εξέδρα για τους θεατές. Στήνονταν και μερικές καινούργιες σκηνές, ενώ οι ιππότες που είχαν έρθει νωρίτερα κοιμούνταν ακόμα, κουρασμένοι από το νυχτερινό γλεντοκόπημα, ή κάθονταν και προγευμάτιζαν. Ο Ντανκ μύριζε τον καπνό της φωτιάς και το ψητό χοιρομέρι.

Στα βόρεια του λιβαδιού κυλούσε ο ποταμός Κόκλσουεντ, ένας παραπόταμος που χυνόταν στον ορμητικό Μάντερ. Πέρα από το ρηχό πέρασμα βρίσκονταν η πόλη και το κάστρο. Ο Ντανκ είχε δει πολλές εμπορικές πόλεις στα ταξίδια του με το γέρο. Αυτή ήταν πιο όμορφη από τις περισσότερες. Τα ασβεστωμένα σπίτια με τις αχυροσκεπές έμοιαζαν να τους καλοδέχονται. Όταν ήταν μικρότερος, αναρωτιόταν πώς θα ήταν να ζεις σ' ένα τέτοιο μέρος: να κοιμάσαι κάθε νύχτα με μια σκεπή πάνω από το κεφάλι σου και να ξυπνάς κάθε πρωί με τους ίδιους τοίχους ολόγυρά σου. *Μπορεί να το μάθω σύντομα. Ναι, κι ο Εγκ επίσης.* Μπορούσε να συμβεί. Κάθε μέρα συνέβαιναν παράξενα πράγματα.

Το κάστρο του Άσφορντ ήταν ένα πέτρινο κτίσμα με τριγωνικό σχήμα, πύργους δέκα μέτρα ψηλούς σε κάθε του κορυφή και χοντρά τείχη με πολεμιστρες ανάμεσά τους. Πορτοκαλί λάβαρα ανέμιζαν στις επάλξεις του, επιδεικνύοντας το έμβλημα του άρχοντα, το λευκό ήλιο με το σιρίτι. Πολεμιστές με πορτοκαλί και άσπρες στολές στέκονταν έξω από την πύλη κρατώντας κοντάρια και παρακολουθώντας το πηγαίνελα του κόσμου. Ήταν φανερό ότι προτιμούσαν να καλαμπουρίζουν με τις όμορφες γαλατούδες, παρά να εμποδίζουν την είσοδο. Ο Ντανκ τράβηξε τα χαλινάρια και σταμάτησε μπροστά από έναν κοντό γενειοφόρο άντρα που του φάνηκε ο αρχηγός και τον ρώτησε πού βρισκόταν ο θαλαμηπόλος.

«Τον Πλάμερ πρέπει να βρεις, αυτός είναι ο επόπτης. Θα σου δείξω.»

Μόλις μπήκαν στην αυλή, ένας σταβλίτης τού πήρε τη Φτεροπόδαρη. Ο Ντανκ κρέμασε στον ώμο του τη χτυπημένη ασπίδα του Σερ Άρλαν και ακολούθησε τον αρχηγό της φρου-

ράς πίσω από τους στάβλους, σ' έναν πυργίσκο χτισμένο σε μια γωνία του εξωτερικού τείχους. Πέτρινα σκαλιά τους ανέβασαν στο διάδρομο των επάλξεων. «Ήρθες να δηλώσεις το όνομα του αφέντη σου στον κατάλογο των αγώνων;» τον ρώτησε ο αρχηγός της φρουράς καθώς ανέβαιναν τη σκάλα.

«Το δικό μου όνομα θα δηλώσω.»

«Έτσι, ε;» Χαμογελούσε ο άντρας ή έτσι του φάνηκε; Δεν ήταν σίγουρος. «Σ' εκείνη την πόρτα, εκεί πέρα. Θα σ' αφήσω να κάνεις τη δουλειά σου και θα γυρίσω στο πόστο μου.»

Ο Ντανκ έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. Ο επόπτης καθόταν σε ένα τραπέζι και γρατσούνιζε μια περγαμηνή μ' ένα χηνόφτερο. Είχε αραιά γκριζα μαλλιά και πρόσωπο στενό και γωνιώδες. «Ναι;» είπε, σηκώνοντας τα μάτια του. «Τι θέλεις, άνθρωπέ μου;»

Ο Ντανκ έκλεισε την πόρτα. «Είσαι ο Πλάμερ, ο επόπτης; Ήρθα για τους αγώνες. Να γραφτώ στον κατάλογο.»

Ο Πλάμερ σούφρωσε τα χείλη. «Η κονταρομαχία που διοργανώνει ο άρχοντας είναι για ιππότες. Είσαι ιππότης;»

Έγνεψε καταφατικά, ενώ αναρωτιόταν αν είχαν κοκκινίσει τ' αυτιά του.

«Μήπως έχεις και όνομα;»

«Ντανκ.» Γιατί το είχε πει αυτό; «Σερ Ντάνκαν ο Υψηλός.»

«Και από πού έρχεσαι, Σερ Ντάνκαν Υψηλέ;»

«Από παντού. Ήμουν ακόλουθος του Σερ Άρλαν του Πέννυτρη από τα πέντε ή τα έξι μου χρόνια. Αυτή είναι η ασπίδα του.» Την έδειξε στον επόπτη. «Ερχόταν για τους αγώνες, αλλά κρυολόγησε και πέθανε, κι έτσι ήρθα εγώ στη θέση του. Με έχρισε ιππότη προτού πεθάνει, με το ίδιο του το σπαθί.» Τράβηξε τη μακριά σπάθα και την απέθεσε στο γδαρμένο ξύλινο τραπέζι ανάμεσά τους.

Ο θαλαμηπόλος δεν της έριξε παρά μια φευγαλέα ματιά. «Σπαθί είναι, αυτό είναι σίγουρο. Όμως, αυτόν τον Σερ Άρλαν του Πέννυτρη δεν τον έχω ακουστά. Ήσουν ακόλουθός του, είπες;»

«Πάντα έλεγε ότι με προόριζε για ιππότη, σαν και τον ίδιο. Όταν πέθανε, μου ζήτησε το σπαθί του και μου είπε να γονατίσω. Με άγγιξε μια φορά στο δεξιό ώμο και μια στον αριστε-

ρό και είπε μερικά λόγια. Όταν σηκώθηκα, μου είπε πως ήμουν ιππότης.»

«Χμ.» Ο άνθρωπος που άκουγε στο όνομα Πλάμερ έτριψε τη μύτη του. «Κάθε ιππότης μπορεί να χρίσει έναν ιππότη, αυτό είν' αλήθεια, αν και συνηθίζεται να στέκει φρουρός μια ολοκληρη νύχτα και να χρίζεσαι από έναν σέπτον, προτού δώσεις τον όρκο. Υπήρχαν καθόλου μάρτυρες στο χρίσμα σου;»

«Μονάχα ένας κοκκινολαίμης, σ' ένα αγκαθωτό δέντρο. Τον άκουγα να κελαηδάει όση ώρα μιλούσε ο γέρος. Μου είπε πως ήταν καθήκον μου να είμαι ιππότης και ειλικρινής, να υπακούω στο θέλημα των επτά θεών, να υπερασπίζομαι τους αδύναμους και τους αθώους, να υπηρετώ τον κύριό μου πιστά και να διαφεντεύω το βασίλειο με όλη μου τη δύναμη. Ορκίστηκα ότι θα το έκανα.»

«Δεν αμφιβάλλω.» Δεν του διέφυγε ότι ο Πλάμερ δεν καταδέχτηκε να τον αποκαλέσει *ιππότη*. «Πρέπει να συμβουλευτώ τον Άρχοντα Άσφορντ. Υπάρχει περίπτωση να γνωρίζει κάποιος από τους καλούς ιππότες που βρίσκονται μαζεμένοι εδώ εσένα ή το μακαρίτη τον αφέντη σου;»

Ο Ντανκ το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Υπάρχει κάποια σκηνή με το λάβαρο του Οίκου Ντοντάρριον; Το μαύρο με τον πορφυρό κεραυνό;»

«Μιλάς για τον Σερ Μάνφρεντ, που είναι μέλος αυτού του Οίκου.»

«Ο Σερ Άρλαν υπηρέτησε τον άρχοντα πατέρα του στο Ντορν, πριν από τρία χρόνια. Ο Σερ Μάνφρεντ μπορεί να με θυμάται.»

«Θα σε συμβούλευα να του μιλήσεις. Αν εγγυηθεί για σένα, φέρ' τον εδώ μαζί σου αύριο, την ίδια ώρα.»

«Ό,τι πεις, άρχοντά μου.» Έκανε να πάει κατά την πόρτα.

«Σερ Ντάνκαν» φώναξε ξοπίσω του ο θαλαμηπόλος.

Ο Ντανκ γύρισε.

«Ξέρεις» του είπε ο άλλος «ότι οι χαμένοι της κονταρομαχίας χάνουν τα όπλα, την πανοπλία και το άλογό τους, και πληρώνουν λύτρα στους νικητές για να τα πάρουν πίσω;»

«Το ξέρω.»

«Έχεις χρήματα για να πληρώσεις λύτρα;»

Τώρα ήταν σίγουρος ότι τ' αυτιά του είχαν κοκκινίσει. «Δεν

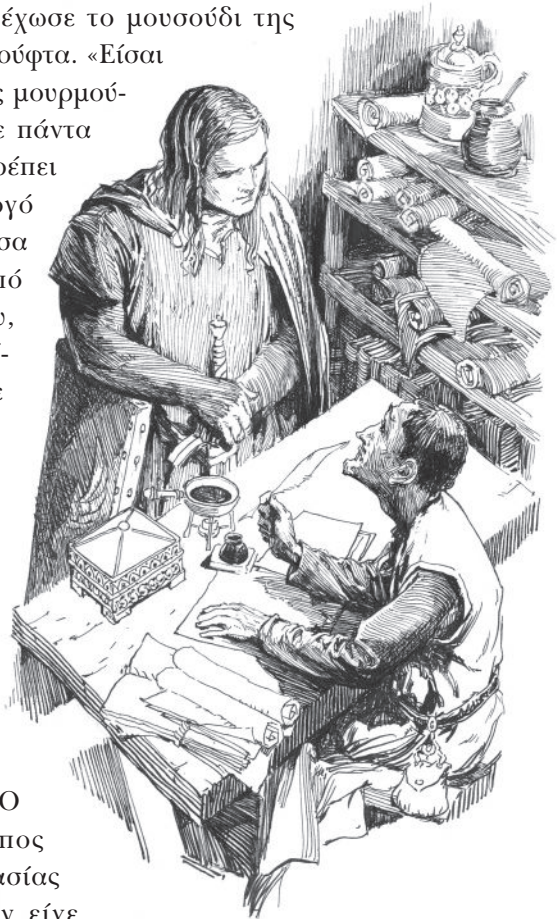
μου λείπουν τα χρήματα» είπε, παρακαλώντας μέσα του να ήταν αλήθεια. *Το μόνο που χρειάζομαι είναι μια νίκη. Αν νικήσω στον πρώτο αγώνα, θα πάρω το άλογο και τα όπλα του ηττημένου, ή το χρυσάφι του, οπότε θα μπορώ να αντιμετωπίσω μια ήττα.*

Κατέβηκε αργά τα σκαλιά, διστάζοντας να κάνει αυτό που έπρεπε. Στην αυλή, άρπαξε έναν από τους σταβλίτες από το γιακά. «Πρέπει να μιλήσω με το σταβλάρχη του Αρχοντα Άσφορντ.»

«Θα σου τον βρω.»

Οι στάβλοι ήταν κρύοι και μισοσκότεινοι. Ένας ατίθασος γκρίζος επιβήτορας πήγε να τον δαγκώσει καθώς περνούσε από μπροστά του, αλλά η Φτεροπόδαρη χρεμέτισε μονάχα μαλακά κι έχωσε το μουσούδι της στην υψωμένη του χούφτα. «Είσαι καλό κορίτσι, ε;» της μουρμού-

ρισε. Ο γέρος έλεγε πάντα ότι ο ιππότης δεν πρέπει να αγαπάει το άλογο του, μια και κάμποσα θα σκοτώνονταν υπό την ιδιοκτησία του, αλλά ποτέ του δεν είχε συμμορφωθεί με την ίδια του τη συμβουλή. Συχνά ο Ντανκ τον είχε δει να ξοδεύει την τελευταία του δεκάρα για ένα μήλο για το γέρικο καστανό άλογο που είχε ή λίγη βρώμη για τη Φτεροπόδαρη και τον Κεραυνό. Ο μικρός ήμερος ίππος ήταν το άλογο ιππασίας του Σερ Άρλαν, τον είχε

κουβαλήσει ακούραστα στην πλάτη του για χιλιάδες χιλιόμετρα, από τη μια άκρη των Επτά Βασιλείων μέχρι την άλλη. Ο Ντανκ ένιωθε σαν να πρόδιδε έναν παλιό φίλο, αλλά τι επιλογή είχε; Το καστανό ήταν πολύ γέρικο και δεν άξιζε πολλά πράγματα, κι ο Κεραυνός τού χρειαζόταν για τους αγώνες.

Πέρασε κάμποση ώρα προτού εμφανιστεί ο σταβλάρχης. Περιμένοντας, ο Ντανκ άκουσε σαλπίσματα από τα τείχη και μια φωνή στην αυλή. Περίεργος, οδήγησε τη Φτεροπόδαρη στην πόρτα των στάβλων για να δει τι συνέβαινε. Μια μεγάλη ομάδα ιπποτών και έφιππων τοξοτών ξεχύθηκε από την πύλη, τουλάχιστον εκατό άντρες, καβάλα σε μερικά από το ωραιότερα άλογα που είχε δει ποτέ του. *Κάποιοι μεγάλοι άρχοντες ήρθαν.* Άρπαξε ένα σταβλίτη από το μπράτσο τη στιγμή που περνούσε από δίπλα του. «Ποιοι είναι αυτοί;»

Το παιδί τον κοίταξε περίεργα. «Δε βλέπεις τα λάβαρα;» Λευτέρωσε το χέρι του κι έφυγε τρέχοντας.

Τα λάβαρα... Ο Ντανκ γύρισε το κεφάλι κι ένα ρεύμα αέρα ανασήκωσε το μαύρο μεταξωτό λάβαρο που κρεμόταν από το ψηλό του κοντάρι. Ο άγριος τρικέφαλος δράκος του Οίκου Ταργκάρυεν άνοιξε, λες, τα φτερά του ξεφυσώντας άλικες φλόγες. Ο σηματοφόρος ήταν ένας ψηλός ιππότης με φοιλιωτή πανοπλία στολισμένη με χρυσάφι κι έναν άσπιλο λευκό μανδύα, που κατέβαινε σαν καταρράκτης από τους ώμους του. Δυο ιππείς από τους υπόλοιπους ήταν επίσης ντυμένοι με λευκές πανοπλίες από την κορυφή ως τα νύχια. *Οι ιππότες της Βασιλικής Φρουράς με το βασιλικό λάβαρο.* Δεν ήταν ν' απορείς που ο Άρχοντας Άσφορντ και οι γιοι του έβγαιναν βιαστικοί από την πύλη του πύργου, το ίδιο και η ωραία δέσποινα, ένα μικροκαμωμένο κορίτσι με ανοιχτόξανθα μαλλιά και στρογγυλό ρόδινο πρόσωπο. *Εμένα δε μου φαίνεται και τόσο όμορφη η δέσποινα,* σκέφτηκε ο Ντανκ. Το κορίτσι του κουκλοθέατρου ήταν ομορφότερο.

«Νεαρέ, άσε αυτό το ψοφίμι και φρόντισε το άλογό μου.»

Ένας ιππέας είχε ξεπεζέψει μπροστά στους στάβλους. Σ' *εμένα μιλάει,* συνειδητοποίησε ο Ντανκ. «Δεν είμαι σταβλίτης, άρχοντά μου.»

